

Téglássy Imre:

A tündér Szentendre

te aki megjelentél
hogy hírül hozd
eltűnsz majd egy napon
fényes vagy újra
megtépett szárnyú angyalok
ugrálnak körülöttem
ledobta véled együtt őket
a türelmetlen ég

te fák közé menekült
fatörzssé változott

életlen fejsze
életlen kés vagyok
hogy kihántsalak
félelmed rostjál közül

AETAS

Köszöntjük a bölcsészkar legújabb lapját, az Aetast, a történelem szakosok fórumát. Vártuk megjelenését, hiszen a híre már hetekkel ezelőtt kiszivárgott az Ady téri épület falai közül. Erdemes kiséssel bővebben beszélni róla, mert egy olyan kezdeményezés, amelynek egyetemünkön még nincsenek hagyományai.

A lap szerkesztői történelem szakos hallgatók. A szerkesztő bizottságban minden évfolyam egyenlő arányban képviselteti magát. Itt szükséges néhány tévedést eloszlatni, amelyek szerint az Aetas kizárólag a történelmi diákkör lapja lenne. Valóban, a legfőbb bázis a diákköri munka, de szerepel benne a régészeti, őstörténelmi, filozófiai és a klasszika-filológia diákkör is. Másrészt a történelem szakos hallgatók nagy létszáma szükségessé tette egy olyan fórum létrehozását, amely foglalkozik a hallgatói-tanszéki problémákkal és a szakmai érdekvédelemmel. Az Aetas szoros kapcsolatot tart fenn a kar más szakos hallgatóival, sőt, más felsőoktatási intézmények történelem szakosaival is.

Kórusunk a pódiumon

„Noblesse oblige” — a rang kötelez!

Talán ezzel a két szóval lehetne legjobban tömöríteni annak az ambíciózus törekvésnek a lényegét, amely jelenleg az Egyetemi Énekkar foglalkozásait jellemzi.

Az elmúlt tanév kétségtelenül legeredményesebben szereplő, montreux-i nagydíjas kultúrscsoportunk nem ül megszerzett bábérjain.

Az év eleji tagfelvétellel a kórus egy-egy részének felújításával jár a „beszoktatási” bonyodalom után Szécsi József karnagy vezetésével újra komoly munkát végeznek a szólamok. Az úgynevezett hivatalos fellépések mellett két szereplés krónikája kívánkozik az alábbiakba.

A közelmúltban a Békés megyében levő sarkadi gimnázium meghívásának tett eleget az együttes, azon alkalomból, hogy az iskola elnyerte a KISZ KB Vörös Vándorzászlaját. Az itt elhangzott műsor az énekkar repertoárjának „látványos” anyagából lett összeválogatva. Varjasi Ida szép koloratúr éneklésnek, Szécsi Éva művészi for-

„Tűzpróba”

Öt év elteltével ismét bölcsész-kari alkotócsoporthoz jelentkeztünk vers- és novellafelolvasással. Bemutatkozásukra november 22-én a JATE KISZ klubjában került sor — szép számmal összegyűlt hallgatóság előtt. Az estet, amely a „TŰZPRÓBA” több értelemű címmel volt jelölve, Szalassy Zoltán vezette. A művek előtt a versek szerzőit Szigeti Lajos, a prózaírókat Szabó László Mihály mutatta be. Az est szereplői: Ambrus Lajos és Szőnyi György Endre egy-egy elbeszélést, Petroczi Éva, Téglássy Imre, Szabó László és Ács János pedig néhány verset olvasott föl. Ezek után a hallgatók közül a „legérdeklődőbbek” később estebe húzódo beszélgetésen vitatkoztak egymással és az alkotókkal. Irodalmi oldalunkat jórészt az esten elhangzott művekből állítottuk össze.

Petroczi Éva:

Korlatavasz

Vaskapuk virágai közt
rozsdás csönd sirdogál
Szépség méhében
lappangó halál.

A földön reszketés virágzik,
És apró esti vacogások;
Égi kazalból fénypelyva száll,
Hajamba tévedt véletlen sugár.

Szőnyi György Endre:

Kamasz évek

emlék

Szikkázóan kék, kristálykupola-égbolt. Szétszórt borotvahab, bárányfelhők. Térdelt a fűben, felernelt egy hatalmas platanlevelet, a szemé elé tartotta. Zöld lett minden, ragyogó, sárgászöld, ahogy a napsugarak érték. A levél széleit már megharapta az őz, ott lángoló aranyat érintett a fény.

Ment az utcán. Bandukolt vagy sietett, néha szaladt, aszfalt, mord macskakövek fölött suhant, lépcsőn, folyosókon, arcát súrolták a gangra kitett oleanderek húsos levelei. Szikkázott minden, akár egy hatalmas kristálygömb, hunyorgott a szemével.

Reklám ordított rá.

HASZNÁLJON SZUPERFILT SZIPKÁT!
(hatáspauza)

A platanlevél vastag, komoly erei között felfedezett egy csöpp lyukat. Mohó kíváncsisággal nézett keresztül rajta, egyenesen bele a világ mélységes-mély, feneketlen katlanába.

Repült. Felemelkedett irdatlan magasra, picire összezsugorodtak alatta a házak, picit fákat, picit folyókat, picit embereket, picit életet látott. A barátai szaladtak felé, gratuláltak egymásnak, rengeteget nevettek. Sok mindent lehetett látni fentről. A felnőttek azt mondták, igen, s közben észrevétlenül, hevesen rázták a fejüket. Siettek az utcákon, sohasem néztek a lábuk elé, pillanógókat, katicabogarakat tapostak el, rásták a fejüket, s közben azt

mondták, igen. Fentről mindent láttak, rémesen jó játék volt.

Valahol harangoztak. Áháháhihi — hisztérikusan nevettek. Megcsapta a bódító illat. Szédelegve tántorgott a kacskaringós mezei úton, körötte fű, s virágok, piros, kék, sárga, fehér, lilá, óriási mezei virágok nőttek. Az út szélénél álló hatalmas táblánál megállt. Csodálkozva nézte a feliratot. Sosem gondolta volna.

VILÁGVÉGE.

(hatáspauza)

Egy gigantikus reflektor világította be a földet. Kontrasztos, éles, sárga fényben úszott minden. A levegőt fekete vonatok örjítő zakatolása töltötte be, mindenütt kanyargó-csillogó sánpárok futottak. A hosszú, lromba szerelvények csattogtak, körbe-körbe szaladgáltak. Fehér füstöt fújtak a mozdonyok, olyan volt, mint a borotvahab, mint bárányfelhők, mégis félt. Csak a távoli reflektor égett. Nem akart hazamenni. Biztos megint veszekedés lesz, otthon sokszor volt veszekedés. Apja, anyja kiabáltak egymásra, a gyerekek rosszak voltak, nem tanultak, nem ettek, nem voltak csendben, nem akartak lefeküdni.

Azt a nagy, piros virágot nézte. (Egyszer már látott ilyen szép asszonyt, apjához jött, azt mondta:

Menj szépen kislátó át a másik szobába, a papáddal akarok beszélni.

— Iván, intett

apja szigorúan. Mars lefeküdni. Abban az időben apja okkal-ok nélkül összevonta a szemöldökét, s akkor nem volt mese, ágyba kellett bújni, pedig sokszor még nem is lett volna itt az ideje.) A virág ott hullámozott előtte, érzéken, lágyan ringatózott karcsú szarván, körbe-körbe forgott; úgy suhantak, mint a ringlispil szeme előtt a bíbor szirmok, bódult volt, kábult, önkívületben nyúlt a csodálatosan szép nő után.

A fékesikorgásra riadt fel, a falevél kihullott kezéből.

A vezető káromkodott.

Ordítást hallott.

ESTI HÍRLAP! ESTI HÍRLAP!
(hatáspauza)

Azután átment a zebrán. Álomban suhantak el a fehér csíkok a mord macskaköveken.

Este volt, de később újra feljött a Nap.

Kis gyermekmedencében fürdött a húgával együtt. Pancsoltak, utaztak, kergették egymást. A zölds vízben visszatükröződött a kék ég, a júliusi nap aranyban fürdette a parti homokot. A szél leveleket cibált a közeli platanokról, s a kicsi víztükörre dobta őket. Ott bukdácsolnak a picit hullámokon, remekül lehetett vadászni rájuk.

Akkor elhatározta, hogy hazamegy.

(generálpauza)

1973. augusztus

Ács János:

Igen pontos történet Hozzá útközben

mezők ha mennek mellettém
lassú dadogással vetkőznek tőlem
aztán már
könnyedén
fércelődik szemembe
a látvány

A dal születése

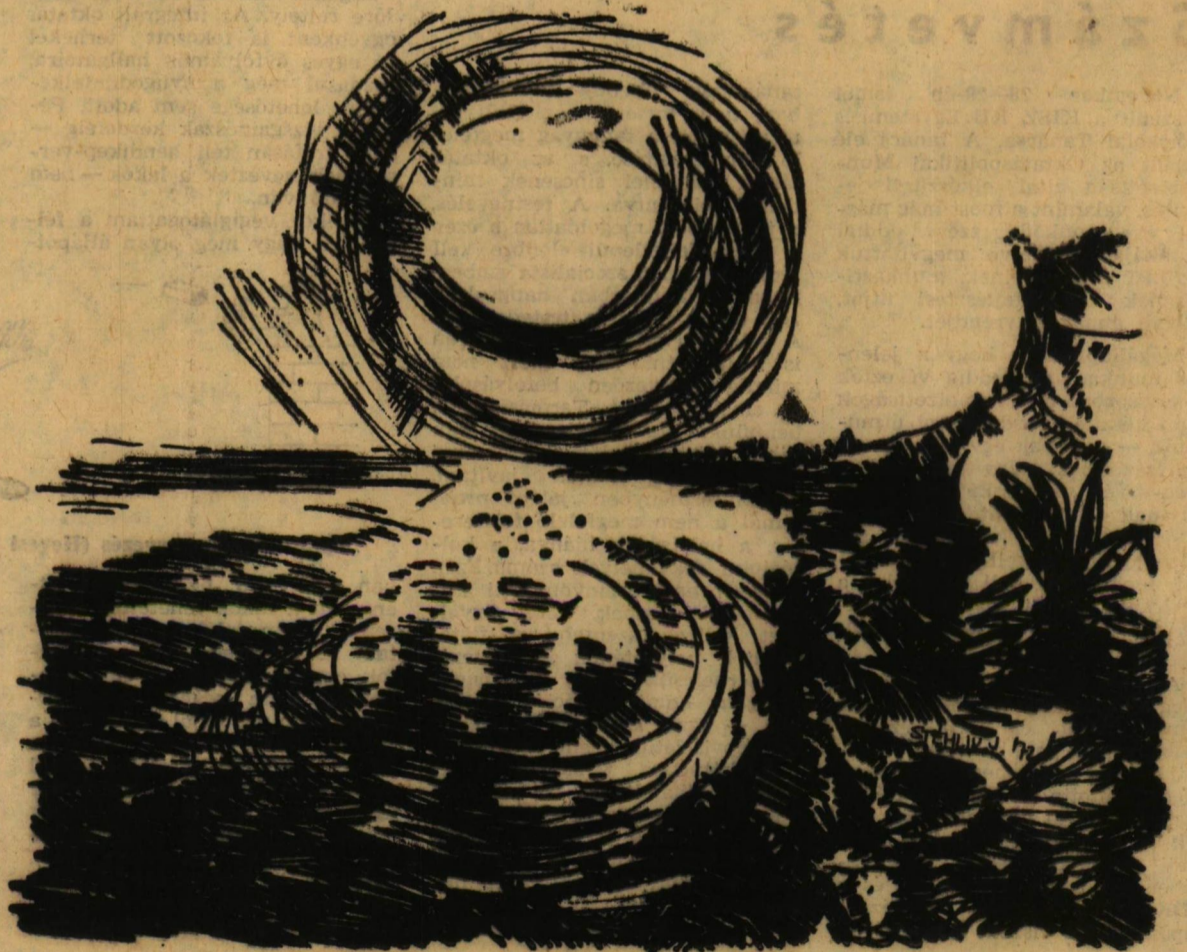
Itt dobol a dobhátyámon
Kártyázik a kengyelen
Kegyelemmel ver az üllőn
Űl a kalapácsnyelen

Ereimmel ereklyéjű
Torkomhos közelitolum
Messiásnak ott gyalogol
Gyapjúhangú kis kosom

Kanavászon szövöttemen
Szögeivel átoson
Idegeim mosolyának
Patakában megmosom

Szépszevűnek barlangjában
Bandukolok nyálasan
Nyárra táncot félelemből
Ényre bukkanik hasam

S. K.

(Stéhlík János grafikája)